

De overstap

Dorien Sannes

**werkte in een
sterrenrestaurant, is
nu tweedejaars HIP**

Dorien Sannes (41) werkte dik twintig jaar in alle takken van de horeca, van pannenkoekenrestaurant via café tot het Amsterdamse tweesterrenrestaurant Ciel Bleu.

Maar ook het hogere segment en het spectaculaire uitzicht vanuit het Okura waar Ciel Bleu op de 23ste etage is gehuisvest, konden niet voorkomen dat er iets ging knagen. Ze wilde iets doen dat ze zinvoller vond. Toen ze een vriendin hoorde vertellen over de verpleegkunde, dacht ze: dat is mooi werk!

“Die vriendin heeft bij mij het zaadje geplant”, vertelt Dorien. “En zij was het ook die mij wees op de HIP. Ik dacht wel: ik ben veertig, willen ze me daar dan nog hebben? Maar ik werd toegelaten. En opeens was ik zo stellig dat ik gelijk mijn baan in de horeca heb opgezegd.”

“

Toen ik een vriendin hoorde over de verpleegkunde, dacht ik: Dat is mooi werk!

”

Alsof het zo moest zijn, hoorde ze een paar dagen later dat de afdeling dialyse van Noordwest hulp zocht voor de zomermaanden. Een baan voor twee dagen in de week als voedingsassistente. “En eigenlijk ook een soort manasje van alles”, vertelt ze. “Ik assisteer bij het opbouwen van de machines, help patiënten op bed, breng ze koffie, ben betrokken bij een stukje logistiek.”

Ze straalt als ze erover vertelt. “Ja”, zegt ze, “ik vind het mooi, zoals dit gelopen is!” Het vak brengt haar wat ze ervan verwachtte.

“Ik vond het wel spannend om weer aan de basis te beginnen. Mijn vorige beroep heb ik 23 jaar uitgeoefend, daarin was ik ervaren. Nu heb ik die zekerheid nog niet. Dat is niet erg, ik vind het leuk om mezelf weer uit te dagen. De overeenkomst tussen beide beroepen is het contact met mensen, al zijn de omstandigheden waarin ze verkeren natuurlijk volledig anders.”

Doordat ze wat ouder is, zien patiënten haar nogal eens aan voor een gediplomeerde verpleegkundige. Daarom heeft ze met grote letters *stagiair* op haar personeelspas staan. “Ik wil het duidelijk houden”, verklaart ze. “Ik ben tenslotte nog maar net bezig.”

Sinds het begin van dit nieuwe schooljaar loopt ze stage op de afdeling MDL/interne. “Daar werkte ik in mijn eerste jaar ook, maar door de corona zijn we voortijdig gestopt. Gelukkig konden de lessen wel doorgaan, uiteraard volledig digitaal.”

Tijdens haar stages raakte ze ervan onder de indruk hoeveel de VIP-studenten die ze ontmoette al wisten. “Maar ook van de hoeveelheid kennis die je moet vergaren! Voor ik met

mijn vriendin in gesprek raakte, had ik een ander beeld van het vak. Ik dacht meer aan het verzorgende aspect. Dat je zoveel weet en zoveel doet, zoveel verantwoordelijkheid draagt, dat wist ik destijds niet.”

Ze vindt het ongelooflijk interessant, zegt ze. “En dat klinisch redeneren, prachtig! Het vak heeft twee kanten: je helpt mensen, maar je moet ook nadenken, je koppie-koppie gebruiken. Het is wel een grote verantwoordelijkheid straks, maar daar werken we stap voor stap naartoe. En wat ik nu al merk: je hoeft het nooit alleen te doen. Je hebt altijd collega’s die je kunnen bijstaan. Of het nu gaat om praktische aspecten of om het delen van de verantwoordelijkheid.”

Het is een grote stap die Dorien heeft gezet. Dik twintig jaar was ze gewend aan een volledige baan met een mooi salaris. “Maar het lukt”, glimt ze. “De HIP is een parttime opleiding: ik ga één dag per twee weken naar school - de rest van de lessen is nu digitaal - en ik loop wekelijks een dag stage. Op de vrijdag en zaterdag werk ik op de dialyseafdeling, waar ik gelukkig kon blijven. Met mijn salaris voor die twee dagen, zorgtoeslag en financiële steun van mijn moeder red ik het. Als ik alles haal neemt het ziekenhuis volgend jaar de studiekosten over en ga ik als BBL’er drie dagen werken met een salaris. Ja, ik moet heel zuinig zijn - maar ik weet waar ik het voor doe!”